

Παρουσίαση Καταχώρισης

Νομολογία

Πλημμελειοδικεία

Πλημμελειοδικείο Πειραιώς

Τριμελές Πλημμελειοδικείο Πειραιώς

Αριθμός απόφασης: 3787/2019

Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύεται στον τόμο 2020, σελ. 750

Πρόεδρος: **Γ. Ξυνόπουλος** (Πρόεδρος Πλημμελειοδικών)

Δικαστής: **Μαρία Λουτράρη** (Πλημμελειοδίκης)

Δικαστής: **Αντωνία Κοντογεωργάκη** (Πλημμελειοδίκης)

Εισαγγελεύς: **Θωμάη Εμμανουηλίδου** (Εισαγγελεύς Πλημμελειοδικών)

Δικηγόρος: **Χ. Λαδής** (Δικηγόρος)

Κείμενο απόφασης

Από τις διατάξεις των άρ. 362 και 363 ΠΚ προκύπτει ότι τα στοιχεία της πράξεως της συκοφαντικής δυσφήμισης είναι ο ενώπιον τρίτων ισχυρισμός ή διάδοση γεγονότος για άλλον που μπορεί να βλάψει την τιμή και την υπόληψή του, το γεγονός να είναι αντικειμενικά ψευδές και άμεσος δόλος του δράστη, συνιστάμενος στην ηθελημένη εκφορά του ισχυρισμού ή της διάδοσης του γεγονότος εν γνώσει ότι τούτο είναι ψευδές και ότι μπορεί να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του εγκαλούντος. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρ. 321 παρ. 1 εδ. δ' ΚΠΔ «το κλητήριο θέσπισμα πρέπει να περιέχει τον ακριβή καθορισμό της πράξης για την οποία κατηγορείται (ο κατηγορούμενος) και μνεία του άρθρου του ποινικού νόμου που την προβλέπει, κατά δε την παρ. 4 του ίδιου άρθρου η τήρηση των διατυπώσεων των παρ. 1 ..., επιβάλλεται με ποινή ακυρότητας του κλητηρίου θεσπίσματος...». Από την πιο πάνω διάταξη προκύπτει ότι, όσον αφορά τον καθορισμό της πράξεως για την οποία ο κατηγορούμενος κατηγορείται, πρέπει στο κλητήριο θέσπισμα να καθορίζεται επακριβώς το έγκλημα κατά τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν αυτό, προκειμένου ο κατηγορούμενος να λάβει σαφή και λεπτομερή γνώση της κατηγορίας που του αποδίδεται, για να μπορέσει να παρασκευάσει την υπεράσπισή του. Ενώψει αυτών το κλητήριο θέσπισμα, με το οποίο παραπέμπεται κάποιος να δικαστεί για την πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης πρέπει να περιέχει το φερόμενο ως ψευδές συγκεκριμένο γεγονός, χωρίς να απαιτείται για το ορισμένο του κλητηρίου θεσπίσματος, όπως και για την περίπτωση κλητηρίου θεσπίσματος που αφορά την πράξη της ψευδορκίας, να αναγράφονται τα αληθή αφού αυτό είναι ζήτημα που άπτεται της αποδεικτικής διαδικασίας (ΑΠ 918/2014 ΤΝΠ Νόμος, ΤρΠλημΑθ 30295/2012 ΤΝΠ Νόμος), τη βλάβη της τιμής και της υπόληψης του εγκαλούντος, τη γνώση του κατηγορουμένου περί της αναληθείας του γεγονότος που ισχυρίζεται ή διαδίδει και την πρόθεση αυτού προς δυσφήμιση του εγκαλούντος. Η διατύπωση στο κλητήριο θέσπισμα της κατηγορούμενης πράξης πρέπει να είναι λιτή, απηλλαγμένη από περιττά στοιχεία πλαταισμού και σχοινοτενείς εκφράσεις που δυσκολεύουν τον κατηγορούμενο να εντοπίσει την πράξη για την οποία κατηγορείται. Ειδικότερα στην περίπτωση κατά την οποία ο κατηγορούμενος κατηγορείται για συκοφαντική δυσφήμιση που φέρεται τελεσθείσα δι' ενός εγγράφου, στο κλητήριο θέσπισμα πρέπει να αναφέρονται τα καίρια και ουσιώδη σημεία της υποβληθείσης υπ' αυτού μήνυσης (ΑΠ 1227/2017 ΤΝΠ Νόμος).

Στην προκείμενη περίπτωση, από το υπ' αριθμ. 698/2018 κλητήριο θέσπισμα (κατηγορητήριο), που αναγνώσθηκε, προκύπτει ότι στους κατηγορουμένους αποδίδονται, στον μεν πρώτο η πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης κατ' εξακολούθηση και της ηθικής αυτοουργίας σε ψευδορκία μάρτυρα κατ' εξακολούθηση και σε συκοφαντική δυσφήμιση κατ' εξακολούθηση, στην δεύτερη και στην τρίτη η πράξη της ψευδορκίας μάρτυρα κατ' εξακολούθηση και συκοφαντικής δυσφήμισης κατ' εξακολούθηση. [...]

Το [...] κλητήριο θέσπισμα, όμως, με το πιο πάνω περιεχόμενο δεν πληροί τα στοιχεία που πρέπει να περιέχει τούτο για να είναι ορισμένο, αφού σε αυτό δεν καθορίζεται επακριβώς οι πράξεις της συκοφαντικής δυσφήμισης και της ψευδορκίας οι οποίες αποδίδονται, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διακρίσεις, στους κατηγορούμενους. Ειδικότερα, από όλο το πιο πάνω περιεχόμενο του κλητηρίου θεσπίσματος ουδεμία εξειδίκευση υφίσταται, αλλά αντιθέτως παρατίθεται συλλήβδην το σύνολο του περιεχομένου της προτάσεων ενώπιον του Εφετείου Πειραιώς και της από 6.11.2017 αγωγής που κατέθεσε ο πρώτος των κατηγορουμένων, στο οποίο και εδράζεται η κατά τους ισχυρισμούς της μηνύτριας συκοφαντική της δυσφήμιση εκ μέρους του πρώτου κατηγορουμένου, χωρίς να αναφέρονται συγκεκριμένα ψευδή γεγονότα που ο κατηγορούμενος ισχυρίσθηκε σε βάρος της μηνύτριας (ΑΠ 1227/2017 ΤΝΠ Νόμος). Έτσι δεν αναφέρεται στο κλητήριο θέσπισμα ούτε ένα καίριο και ουσιώδες σημείο των ανωτέρω δικογράφων που φέρονται ως ψευδή, ώστε να υπάρχει ακριβής περιγραφή της πράξεως και των ψευδών-συκοφαντικών περιστατικών για τα οποία κατηγορείται ο πρώτος κατηγορούμενος. Περαιτέρω, ως προς τις αποδιδόμενες στην δεύτερη και τρίτη των κατηγορουμένων πράξεις τις ψευδορκίας αλλά και ως προς την αποδιδόμενη στον πρώτο κατηγορούμενο πράξη της ηθικής αυτοουργίας σε αυτές, αναφέρονται στο κατηγορητήριο μεγάλα τμήματα του περιεχομένου των φερομένων ως ψευδών καταθέσεων χωρίς να προσδιορίζεται ειδικότερα τι ακριβώς είναι το ψευδές γεγονός (ΤρΠλημΑθ 30295/2012 ΤΝΠ Νόμος), που οι κατηγορούμενες βεβαίωσαν ενόρκως εν γνώσει της αναληθείας του και με τα οποία έπληξαν την τιμή και την υπόληψη της μηνύτριας και δεν εντοπίζονται τα καίρια και ουσιώδη σημεία εκάστης καταθέσεως. Κατ' αυτό τον τρόπο, άπαντες οι κατηγορούμενοι στερούνται του δικαιώματος να πληροφορηθούν επακριβώς την κατηγορία αφού βρίσκονται σε αδυναμία να προσδιορίσουν ποια ακριβώς από τα διαλαμβανόμενα στις καταθέσεις γεγονότα φέρονται, με το κατηγορητήριο, ως ψευδή και συκοφαντικά. Με βάση όμως τα ανωτέρω δεν υπάρχει ακριβής καθορισμός των ως άνω αποδιδόμενων στους κατηγορούμενους πράξεων, πράγμα που συνεπάγεται την ακυρότητα του κλητηρίου θεσπίσματος, το οποίο ως εκ τούτου πρέπει να ακυρωθεί κατά τη βάσιμη περί ακυρότητας τούτου σχετική ένσταση απάντων των κατηγορουμένων, η οποία προτάθηκε έγκαιρα πριν από την έναρξη της ακροαματικής διαδικασίας, κατά την πρώτη συζήτηση ενώπιον του δικαστηρίου τούτου και να διαβιβασθεί η δικογραφία στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Πειραιά για τις περαιτέρω νόμιμες ενέργειες.

Εκτύπωση